

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/19/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319208103
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8319208103.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobkyne: L. N., nar. XX.XX.XXXX, H. XX, XXX XX H., právne zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 1.330,32 eura s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 21Csp/164/2019-279 zo dňa 01.02.2022, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok vo výrokoch I. a II.

Zrušuje rozsudok vo výroku III.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto:
„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1 330,32 eur spolu s 8 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 13.11.2019 až do zaplatenia a to všetko v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.
II. Žalobkyni súd priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, pričom o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.
III. Žalovaný je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Humenné súdny poplatok za žalobu vo výške 79 eur a to v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.“

V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobkyňa podala návrh na vydanie platobného rozkazu, v ktorom žiadala uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalovanú sumu. Ďalej uviedol, že vo veci už raz rozhodol rozsudkom zo dňa 14.07.2020, ktorý bol po odvolaní žalovaného uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.09.2021 zrušený a vec bola vrátená prvostupňovému súdu na nové konanie s tým, že Krajský súd v Prešove vyslovil právny názor, že je potrebné sa zaoberať podrobnejšie námietkou premičania, ktorú vzniesol žalovaný a s ktorou sa súd prvého stupňa riadne nevysporiadal.

Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi stranami konania bola uzavretá zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.07.2011, na základe ktorej bol poskytnutý žalobkyni ako dlžníčke úver žalovaným ako podnikateľom vo výške 1.700,- eur. Tento úver sa zaviazala zaplatiť, resp. vrátiť v 72 mesačných splátkach po 57,72 eura, spolu v sume 3.862,80 eura. Ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 31,33 %, RPMN od 36,7 do 38,3 eur, priemerná hodnota RPMN 17,62 %, lehota splatnosti 72. Z vyjadrení žalobkyne, ale aj žalovaného veriteľa vyplýva, že žalobkyňa uhradila na túto

zmluvu celkovo sumu 3.030,32 eura, čo oproti istine úveru 1.700,- eur predstavuje sumu navyiac, resp. preplatok 1.330,32 eura, ktorý je predmetom tohto súdneho konania z titulu bezdôvodného obohatenia. Konštatoval, že v danom prípade je zmluvu potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov, a to z dôvodu, že neobsahuje určito a zrozumiteľne všetky náležitosti vyžadujúce zákonom. Konkrétne chyba určité a zrozumiteľné vymedzenie dátumu skončenia zmluvy, resp. vymedzenie doby trvania zmluvy a konečná splatnosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch, o tom už boli vydané u toho istého žalovaného a takých istých zmlúv viaceré súdne rozhodnutia. Zmluva ďalej neobsahuje termín konečnej splatnosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) s uvedením určitého a zrozumiteľného konkrétneho dátumu skončenia. Zmluva ďalej neobsahuje správne určenú výšku ročnej percentuálnej miery nákladov - RPMN, táto je uvedená neurčito a nezrozumiteľne od do, pričom skutočná výška po výpočte podľa kalkulačky je 42,37 % a spotrebiteľ bol zavádzaný do omylu pri uzatváraní tejto zmluvy. Na to nadväzuje aj ďalšia náležitosť vyžadovaná zo Zákona o spotrebiteľskom úvere a to údaj o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, lebo tento údaj je v zmluve uvedený nesprávne sumou 3.862,80 eura a nezohľadňuje istinu úveru, ktorý bol reálne poskytnutý a celkovú sumu odmeny, ktorú mala žalobkyňa a aj zaplatila. Celkové náklady po spočítaní, ktoré žalobkyňa mala vyplatiť žalovanému sú 4.155,84 eura a nie 3.862,80 eura. Zmluva taktiež neobsahuje určito a zrozumiteľne uvedené údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Uzavrel, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, a teda podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch má žalovaný ako veriteľ nárok len na vrátenie istiny. Pokiaľ teda žalobkyňa ako dlžníčka zaplatila žalovanému ako veriteľovi sumu 3.030,32 eura, avšak istina úveru bola len 1.700,- eur, v rozdiel v sume 1.330,32 eura vzniklo bezdôvodné obohatenie podľa § 451 a nasl., ktoré musí žalovaná spoločnosť vydať. Preto je žaloba v celom rozsahu dôvodná. Je zrejme, že žalobkyňa vyzývala žalovaného na vrátenie bezdôvodného obohatenia, tento nereagoval, žalovaný sa tak dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku, a preto má žalobkyňa nárok aj na žalované zákonné úroky z omeškania zo žalovanej sumy, ktoré jej súd priznal.

Pokiaľ sa týka premlčania, bol toho názoru, že k premlčaniu jej nároku nedošlo, žaloba bola uplatnená včas, a to v rámci subjektívnej premlčacej lehoty podľa § 107, ako aj objektívnej premlčacej lehoty stanovenej v Občianskom zákonníku. Žalobkyňa ako spotrebiteľka sa obrátila na svojho právneho zástupcu, ktorú posúdil ňou predloženou zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ďalších listinných dôkazov a zistil, že žalobkyňa už nie je povinná platiť nič, naopak na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie. Ide teda o subjektívnu lehotu, ktorá bola dodržaná, pričom je zrejme, že právny zástupca žalobkyne prezval jej zastúpenie dňa 08.08.2019. Bol toho názoru, že zo strany žalovaného ako podnikateľa, ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, pretože v uvedenom období uzatváral obdobné zmluvy s veľkým počtom spotrebiteľov, vrátené žalobkyne a musel si byť a bol vedomý, že jeho zmluvy obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka. Preto je dodržaná ako aj objektívna, tak aj subjektívna premlčacia lehota a námietka žalovaného o premlčaní žalovanej pohľadávky je právne bezdôvodná. Žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobe v celom rozsahu vyhovel.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 Civilného sporového konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, v ktorom okrem iného uviedol, že v predmete činnosti ako nebankový subjekt má poskytovanie úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. (a predchádzajúceho č. 258/2001 Z.z) o spotrebiteľských úveroch patria úroky a poplatky. Poskytuje teda úvery za účelom zisku a nie bezdôvodného obohatenia, s čím je žalobca ako aj každý iný spotrebiteľ automaticky oboznámený v úverovej zmluve. U subjektu, ktorý poskytuje úvery v rámci svojej podnikateľskej činnosti je akékoľvek úmyselné bezdôvodné obohatenie vylúčené. Považoval za neopodstatnené vyhodnotiť konanie žalovaného ako úmyselné a smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia. V danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Žalovaný ako veriteľ chcel uzatvoriť úverovú zmluvu a chcel z nej získať zisk v nej uvedený, čo nebolo žiadnym tajomstvom ani pre žalobkyňu ako klienta. Ďalej uviedol, že uzatvoril žalovanú úverovú zmluvu so žalobkyňou v roku 2011. Vo svojom vyjadrení doposiaľ žiadnym relevantným spôsobom netvrdila a rovnako nepreukázala, že by mal žalovaný v roku 2011 znalosť o tom, že sa bezdôvodne na úkor žalobkyne obohacuje.

Poukázal na to, že pri koncipovaní úverovej zmluvy postupoval v dobrej viere, že plní literu zákona korektne a komplexne. Preto zastáva názor, že je nesprávne, aby bol sankcionovaný za svoj výklad zákona, pri ktorom sa ani výklad súdov nedokáže zjednotiť.

Zároveň namietal aj nesprávne vypočítaný súdny poplatok za žalobu, nakoľko žalobkyňa v zastúpení advokáta podala žalobu elektronicky prostredníctvom portálu e-žaloby, preto zastával názor, že súdny poplatok mal byť vyrubený v zníženej výške 50% zo sadzby poplatku, t.j. 39,50 eura.

Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť sa posudzuje v čase vzniku bezdôvodného obohatenia, a nie v čase uzatvorenia zmluvy o úvere ako takej. Zotrvála na svojej predchádzajúcej argumentácii, a teda bola toho názoru, že jej nárok uplatnený žalobou nie je premlčaný. Navrhla napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) subjektom k tomu oprávneným (§ 359 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 17.08.2022 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného vo vzťahu k výrokom I. a II. nie je dôvodné a vo vzťahu k výroku III. o tom, že bol predčasný.

5. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s nesprávnym právnym posúdením a nesprávnym skutkovým zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

6. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

7. Odvolací súd uvádza, že pre naplnenie zmyslu a účelu čl. 6 ods. I, čl. 7 ods. I Smernice Rady 93/13 EHS v zásade bez ďalšieho vzhľadom na odbornú zdatnosť v činnosti poskytovania pôžičiek sa úmysel žalovaného - dodávateľa prezumuje a dôkazné bremeno ho zaťažuje v otázke preukázania okolností neúmyselného konania.

8. Pre nesťaženie výkonu práva na účely vrátenia neoprávnene zaplatených súm (bezdôvodného obohatenia), premlčacia doba môže byť zlučiteľná so zásadou efektivity len vtedy, ak spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť sa so svojimi právami predtým, ako táto doba začala plynúť alebo uplynula (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. októbra 2009, Asturcom Telecomunicaciones, C 40/08, EU:C:2009:615, bod 45; z 9. júla 2020, Raiffeisen Bank a BRD Groupe Sociétés Générale, C 698/18 a C 699/18, EU:C:2020:537, bod 67, ako aj zo 16. júla 2020, Caixabank a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C 224/19 a C 259/19, EU:C:2020:578, bod 91).

9. V spojených veciach C-698/18 a C-699/18, Súdny dvor EÚ (štvrtá komora) rozhodol takto:

1. Článok 2 písm. b), článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že žaloba o určenie neplatnosti nekalej podmienky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom sa nepremičuje, a zároveň uplatňuje premlčaciu lehotu na žalobu o uplatnenie reštitučných účinkov tohto určenia, ak táto lehota nie je menej priaznivá, ako lehota týkajúca sa podobných žalôb vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie), a nevedie k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv vyplývajúcich z práva Únie, osobitne zo smernice 93/13 (zásada efektivity).

2. Článok 2 písm. b), článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13, ako aj zásady ekvivalencie, efektivity a právnej istoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia súdnemu výkladu vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorého žaloba o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej

podmienky nachádzajúcej sa v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom podlieha trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa úplného splnenia tejto zmluvy, ak sa predpokladá, bez potreby overenia, že k tomuto dátumu spotrebiteľ musel vedieť o nekalom charaktere predmetnej zmluvnej podmienky, alebo keď pre podobné žaloby založené na určitých vnútroštátnych právnych predpisoch táto lehota začína plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb súdom.

3. Súdny dvor Európskej únie nemá právomoc odpovedať na otázky položené Tribunalul Specializat Mureș (Špecializovaný súd Mureș, Rumunsko) v jeho rozhodnutí z 12. júna 2018 v súvislosti s vecou C-699/18.

10. Odvolacia argumentácia žalovaného bola výslovne konštruovaná len na tvrdení o nesprávnosti posúdenia objektívnej premlčacej doby súdom prvej inštancie pokiaľ mal za to, že na jeho strane došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu.

11. Podstatné v prejednávanej veci bolo v prvom rade unesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného vo vzťahu k vyvráteniu prezumpcie úmyslu. Odvolací súd poukazuje na odbornú zdatnosť žalovaného pri poskytovaní úverov, ako aj na dôvody pre ktoré súd prvej inštancie určil, že predmetný úver je bezúročný a bezpoplatkový. Konanie žalovaného ktorý predstrel žalobkyni k podpisu formulárová zmluva, náležitosti ktorej vo viacerých aspektoch nezodpovedali požiadavkám kladeným na náležitosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch zákonom je možné považovať za úmyselné (minimálne v rovine uzrozenia) a nepoctivé vo vzťahu k spotrebiteľovi.

Pokiaľ žalovaný v odvolaní akcentoval, že pri uzatváraní zmluvy postupoval v presvedčení, že zákon dodržiava komplexne, je potrebné uviesť, že o úmyselnosti získania bezdôvodného obohatenia, minimálne s nepriamym úmyslom, je možné uvažovať aj vtedy ak počínanie obohateného nie je hlavným cieľom jeho konania, ale vopred akceptovaným výsledkom jeho činnosti spočívajúcej v nadobúdaní majetkových aktív, na ktoré nemal nárok.

12. Odvolací súd dáva do pozornosti, že v spojených veciach C-80/21 až C-82/21, Súdny dvor EÚ (deviata komora) rozsudkom z 08.09.2022 rozhodol takto:

„92 Pokiaľ ide o dĺžku premlčacej lehoty, ktorej podlieha návrh podaný spotrebiteľom na účely vrátenia neoprávnene zaplatených súm na základe nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13, treba uviesť, že Súdny dvor už mal príležitosť rozhodnúť o zlučiteľnosti premlčacích lehôt, ktoré sú kratšie ako premlčacia lehota vo veci samej, ktorých dĺžka je tri a päť rokov a ktoré boli namietnuté voči žalobám o uplatnenie reštitučných účinkov konštatovania nekalej povahy zmluvnej podmienky, so zásadou efektivity. Za predpokladu, že sú stanovené a známe vopred, sú tieto lehoty v zásade dostatočné na to, aby dotknutému spotrebiteľovi umožnili pripraviť a podať účinný prostriedok nápravy. Premlčacie lehoty od troch do piatich rokov teda nie sú samy osebe nezlučiteľné so zásadou efektivity (rozsudok z 10. júna 2021, BNP Paribas Personal Finance, C-776/19 až C-782/19, EU:C:2021:470, bod 41 a citovaná judikatúra).

93 V dôsledku toho treba konštatovať, že taká premlčacia lehota desiatich rokov, o akú ide vo veci samej, na uplatnenie nároku spotrebiteľa na vrátenie neoprávnene zaplatených súm z dôvodu nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13, pokiaľ je stanovená a vopred známa, sa nezdá byť taká, aby prakticky znemožnila alebo nadmerne sťažila výkon práv priznaných smernicou 93/13. Lehota v takejto dĺžke je totiž v zásade z vecného hľadiska dostatočná na to, aby spotrebiteľovi umožnila pripraviť a podať účinný prostriedok nápravy na účely uplatnenia práv, ktoré mu vyplývajú z tejto smernice, a to najmä vo forme reštitučných nárokov založených na nekalej povahe zmluvnej podmienky.

94 V každom prípade treba zohľadniť znevýhodnené postavenie, v akom sa spotrebiteľ v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah. Rovnako treba pripomenúť, že spotrebiteľia nemusia vedieť o nekalej povahe podmienky uvedenej v zmluve o hypotekárnom úvere alebo si neuvedomujú rozsah svojich práv vyplývajúcich zo smernice 93/13 (rozsudok z 10. júna 2021, BNP Paribas Personal Finance, C-776/19 až C-782/19, EU:C:2021:470, bod 45 a citovaná judikatúra).

95 Súdny dvor v tejto súvislosti rozhodol, že zmluvy o úvere, akou je zmluva, o akú ide vo veci samej, sa vo všeobecnosti plnia počas dlhého obdobia, a preto, ak je udalosťou, na základe ktorej začína plynúť desaťročná premlčacia lehota, akákoľvek platba uskutočnená dlžníkom, čo musí overiť vnútroštátny súd, nemožno vylúčiť, že prinajmenšom pre časť uskutočnených platieb môže dôjsť k uplynutiu premlčacej lehoty ešte predtým, než sa skončí platnosť zmluvy, takže takýto režim premlčania môže spotrebiteľom

systematicky odopierať možnosť domáhať sa vrátenia platieb uskutočnených na základe zmluvných podmienok, ktoré sú v rozpore s uvedenou smernicou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. apríla 2021, Profi Credit Slovakia, C-485/19, EU:C:2021:313, bod 63).

96 Pokiaľ teda ide o začiatok plynutia premlčacej lehoty, o ktorú ide vo veci samej, existuje nezanedbateľné riziko, že vzhľadom na spôsob jej stanovenia vnútroštátnou judikatúrou spotrebiteľ nebude schopný účinne uplatniť práva, ktoré mu priznáva smernica 93/13.

97 Z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom totiž vyplýva, že táto desaťročná premlčacia lehota začína plynúť odo dňa jednotlivých plnení zo strany dotknutého spotrebiteľa, aj keď tento spotrebiteľ nebol k tomuto dátumu schopný sám posúdiť nekalú povahu zmluvnej podmienky alebo nevedel o nekalej povahe uvedenej podmienky, a to bez ohľadu na skutočnosť, že v zmluve bola stanovená doba splácania, v danom prípade tridsať rokov, ktorá je oveľa dlhšia ako zákonná desaťročná premlčacia lehota.

98 Treba uviesť, že premlčacia lehota môže byť zlučiteľná so zásadou efektivity len vtedy, ak spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť sa so svojimi právami predtým, ako táto lehota začala plynúť alebo uplynula (rozsudok z 10. júna 2021, BNP Paribas Personal Finance, C-776/19 až C-782/19, EU:C:2021:470, bod 46 a citovaná judikatúra).

99 Desaťročná premlčacia lehota, o akú ide vo veci samej, ktorej uplynutie je namietané v súvislosti s nárokom spotrebiteľa na vrátenie neoprávnene zaplatených súm na základe podmienky v zmluve o úvere uzavretej s predajcom alebo poskytovateľom, ktorá je nekalá v zmysle smernice 93/13 a ktorá začína plynúť odo dňa jednotlivých plnení tohto spotrebiteľa, bez ohľadu na skutočnosť, že spotrebiteľ nebol schopný posúdiť nekalú povahu zmluvnej podmienky k tomuto dátumu alebo si nebol vedomý nekalej povahy tejto podmienky, a bez ohľadu na skutočnosť, že zmluva stanovila lehotu splatnosti, v tomto prípade tridsať rokov, ktorá je oveľa dlhšia ako zákonná premlčacia lehota desať rokov, nemôže poskytnúť tomuto spotrebiteľovi účinnú ochranu. Takáto lehota teda nadmerne sťažuje výkon práv, ktoré tomuto spotrebiteľovi vyplývajú zo smernice 93/13, a preto porušuje zásadu efektivity.

100 Z toho vyplýva, že smernica 93/13, v spojení so zásadou efektivity, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej judikatúre, ktorá stanovuje, že desaťročná premlčacia lehota, v rámci ktorej môže spotrebiteľ podať žalobu o vrátenie peňažných súm neoprávnene zaplatených predajcovi alebo dodávateľovi na základe nekalej podmienky obsiahnutej v zmluve o úvere, začína plynúť odo dňa jednotlivých plnení zo strany spotrebiteľa, aj keď spotrebiteľ k tomuto dňu sám nemohol posúdiť nekalú povahu zmluvnej podmienky alebo o nekalej povahe tejto podmienky nevedel, a to bez ohľadu na skutočnosť, že táto zmluva stanovila lehotu splatnosti, v tomto prípade tridsať rokov, ktorá je oveľa dlhšia ako zákonná desaťročná premlčacia lehota.“

13. Z týchto dôvodov preto možno konštatovať správnosť úvah súdu prvej inštancie o možnosti aplikovania desaťročnej objektívnej premlčacej doby v prejednávanej veci na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré je predmetom tohto konania. Úmysel žalovaného v rovine bezdôvodného obohatenia bol dostatočne preukázaný porušením zákona.

14. Relevantnej procesnej úprave založenej na pomere miery úspechu tej- ktorej sporovej strany súčasne zodpovedá i závislý výrok o trovách prvoinštančného konania.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vo výrokoch I. a II. podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. Pokiaľ sa týka odvolania voči výroku III. predmetného rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že proti rozhodnutiu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok, odvolanie nie je prípustné (§ 357 CSP a contrario), odvolací súd však tento výrok ako závislý preskúmal tiež a dospel k záveru, že je potrebné, aby ho zrušil.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný, ak nie je tiež od poplatku oslobodený.

Neoddeliteľnou súčasťou občianskeho súdneho konania je aj konanie a rozhodovanie vo veciach súdnych poplatkov. Činnosť súdov vo veciach súdnych poplatkov treba však odlišovať od občianskeho súdneho konania (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2011, sp.zn. 1Cdo9/2011). Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. augusta 2011, sp.zn. 8Sžf37/2010). Výsledok konania je zrejмый až z právoplatného rozhodnutia súdu, nie skôr. Ak súd prvej inštancie o poplatkovej

povinnosti rozhodol pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia, je jeho rozhodnutie predčasné, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o poplatkovej povinnosti, t.j. vo výroku III. podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP zrušil. O poplatkovej povinnosti rozhodne súd prvej inštancie až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnej žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.